

USNESENÍ PŘEDSEDY SOUDU

10. listopadu 2004*

Ve věci T-316/04 R,

Wam SpA, se sídlem v Cavezzo di Modena (Itálie), zastoupená E. Gilianim,
advokátem,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené V. Di Bucci a E. Righini, jako
zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na odklad výkonu rozhodnutí Komise ze dne 19. května 2004 [C (2004) 1812 konečné] o státní podpoře C 4/2003 (původně NN 102/2002),

* Jednací jazyk: italština.

PŘEDSEDA SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

vydává toto

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu a řízení

- 1 Komise přijala dne 19. května 2004 rozhodnutí C (2004) 1812 konečné, o státní podpoře C 4/2003 (původně NN 102/2002) poskytnuté žalobkyni Italskou republikou (dále jen „sporné rozhodnutí“).
- 2 Ve sporném rozhodnutí Komise shledává, že žalobkyně v průběhu let 1995 a 2000 využila dvě půjčky se sníženými sazbami na základě italského zákona č. 394/81 ze dne 29. června 1981 určeného k usnadnění vstupu italských podniků na trhy států nenáležících do Evropské unie (dále jen „dotčené podpory“).
- 3 Sporné rozhodnutí ve svém článku 1 stanoví, že dotčené podpory spadají do oblasti působnosti čl. 87 odst. 1 ES, nebyly Komisi oznámeny v souladu s čl. 88 odst. 3 ES a že představují protiprávní podpory.

- 4 Článek 2 sporného rozhodnutí proto ukládá navrácení částky 48 054,41 eur, navýšené o úroky od 24. dubna 1996, a částky 104 930,65 eur, navýšené o úroky od data rozhodnutí.

- 5 Návrhem zapsaným v kanceláři Soudu dne 2. srpna 2004 žalobkyně podala na základě článku 230 ES žalobu, kterou se domáhá zrušení sporného rozhodnutí.

- 6 Samostatným podáním zapsaným v kanceláři Soudu dne 30. září 2004 podala žalobkyně na základě článku 242 ES a článků 104 an. jednacího řádu Soudu tento návrh na předběžné opatření směřující k odkladu výkonu sporného rozhodnutí. Žalobkyně rovněž navrhuje uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

- 7 Komise předložila své písemné vyjádření k tomuto návrhu na předběžné opatření dne 14. října 2004, ve lhůtě jí určené na základě čl. 105 odst. 1 jednacího řádu. Navrhuje, aby byl návrh na odklad výkonu zamítnut a žalobkyni uložena náhrada nákladů řízení.

Právní otázky

- 8 Na základě jednak ustanovení článků 242 ES a 243 ES a jednak čl. 225 odst. 1 ES je Soud oprávněn, pokud má za to, že to okolnosti vyžadují, nařídit odklad výkonu napadeného aktu anebo nařídit nezbytná předběžná opatření.

- 9 Článek 104 odst. 2 jednacího řádu stanoví, že návrhy na předběžná opatření musí uvádět předmět řízení, okolnosti prokazující naléhavost a rovněž skutkové a právní důvody, které na první pohled (*fumus boni juris*) odůvodňují nařízení navrhovaných předběžných opatření. Tyto podmínky jsou kumulativní, proto musí být návrh na předběžné opatření zamítnut, pokud některá z nich není splněna [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 14. října 1996, SCK a FNK v. Komise, C-268/96 P(R), Recueil, s. I-4971, bod 30]. Soudce určený pro účely rozhodování o předběžném opatření rovněž musí případně zvážit zájmy, jež jsou dotčeny (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 29. června 1999, Itálie v. Komise, C-107/99 R, Recueil, s. I-4011, bod 59).
- 10 Navrhovaná opatření musí být mimo jiné předběžná v tom smyslu, že nepředjímají rozhodnutí o skutkových a právních otázkách ve sporu ani předem neruší následky rozhodnutí, jež bude později přijato v hlavním řízení [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 19. července 1995, Komise v. Atlantic Container Line a další, C-149/95 P(R), Recueil, I-2165, bod 22].
- 11 Mimoto v rámci takového celkového přezkumu disponuje soudce určený pro účely rozhodování o předběžném opatření širokou posuzovací pravomocí a může dle svého uvážení určit s ohledem na zvláštnosti daného případu způsob, jakým budou tyto různé podmínky ověřeny a rovněž pořadí takového přezkumu, neboť mu žádný právní předpis Společenství neukládá předem stanovené schéma rozboru pro posouzení nezbytnosti rozhodnutí o předběžném opatření (usnesení Komise v. Atlantic Container Line a další, bod 23).
- 12 S ohledem na skutečnosti obsažené ve spisu má soudce určený pro účely rozhodování o předběžném opatření za to, že má k dispozici všechny poznatky nezbytné pro rozhodnutí o tomto návrhu na předběžné opatření, aniž by bylo nutné předem vyslechnout ústní vysvětlení účastníků řízení.

Argumenty účastníků řízení

- 13 Žalobkyně uplatňuje, že všechny podmínky pro nařízení navrhovaných předběžných opatření jsou v projednávaném případě splněny.
- 14 Za účelem prokázání splnění podmínky *fumus boni juris* odkazuje žalobkyně na jedenáct žalobních důvodů předložených ve své žalobě v hlavním řízení, přičemž tyto důvody jsou rovněž uvedeny v návrhu na předběžné opatření. Tyto žalobní důvody vycházejí z porušení několika obecných zásad práva Společenství jakož i článků 87 ES, 88 ES, 253 ES a čl. 2 písm. b) nařízení Komise (ES) č. 69/2001 ze dne 12. ledna 2001 o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na podpory *de minimis* (Úř. věst. L 10, s. 30; Zvl. vyd. 08/02, s. 138). Žalobkyně připojuje ke svému návrhu několik dokumentů a návrhy důkazů výslechem svědka týkající se *fumus boni juris*, a zejména otázky, zda státní podpory zjištěné Komisí byly takové povahy, že mohly ovlivnit hospodářskou soutěž.
- 15 Co se týče podmínky naléhavosti, žalobkyně uplatňuje, že výkon sporného rozhodnutí by způsobil nevratnou situaci působící nenapravitelnou škodu. V tomto ohledu se žalobkyně dovolává čtyř důvodů naléhavosti.
- 16 Zaprvé by výkon sporného rozhodnutí způsobil neuplatnění zákona č. 394/81, a tedy zastavení financování určeného na podporu usazování italských podniků ve třetích zemích, čímž by se italské investice na těchto trzích snížily a oslabilo by se relativní postavení italských podniků, včetně podniku žalobkyně.

- 17 Žalobkyně zadruhé tvrdí, že výkon sporného rozhodnutí by Italskou republiku donutil podniknout soudní kroky za účelem navrácení podpor poskytnutých od vstupu v platnost zákona č. 394/81, tedy od roku 1981, což by způsobilo újmu všem oprávněným podnikům, nevratnou změnu hospodářské rovnováhy a vznik prostředí nejistoty a nedůvěry pro podniky v Itálii.
- 18 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že by výkon sporného rozhodnutí způsobil neplatnost smluv o financování, které se jí týkají, a povinnost vrátit okamžitě částku 1 480 000 eur, což by ohrozilo její existenci. Totéž platí i pro smlouvy uzavřené ostatními podniky, což by způsobilo nenapravitelnou škodu jim i národnímu hospodářství.
- 19 Začtvrté žalobkyně dodává, že by italský zákonodárce mohl prostřednictvím nové právní úpravy zrušit výhody financování stanovené v režimu platném v současnosti tak, že by žalobkyně již nemohla získat zpět dotčené podpory, pokud by Soud zrušil sporné rozhodnutí.
- 20 Co se týče vážení dotčených přítomných zájmů, žalobkyně má za to, že odklad výkonu sporného rozhodnutí by představoval nejvyváženější řešení, neboť okamžitý výkon tohoto rozhodnutí by způsobil závažné a nenapravitelné újmy nejen žalobkyni, nýbrž i italskému a evropskému hospodářství, zatímco odklad výkonu by nijak nezasáhl do účinnosti sporného rozhodnutí v případě zamítnutí žaloby v hlavním řízení.
- 21 Komise nepředkládá žádné vyjádření, co se týče argumentů žalobkyně ohledně podmínky týkající se *fumus boni juris*, s tím, že má za to, že návrh je v každém případě zjevně neopodstatněný, pokud jde o naléhavost a rovnováhu zájmů.

- 22 V tomto ohledu Komise zdůrazňuje, že žalobkyně nepředložila žádnou skutečnost prokazující naléhavost navrhovaných opatření. Podle Komise všechny argumenty týkající se údajné újmy, kterou by utrpělo italské hospodářství a italské podniky obecně, nejsou relevantní pro prokázání naléhavosti s ohledem na vlastní zájmy žalobkyně, což vyžaduje ustálená judikatura. Žalobkyně neprokázala, že by údajně tvrzená újma mohla ohrozit její existenci na trhu. V každém případě je dovolávaná újma čistě hypotetická a není podložena žádným důkazem.
- 23 Co se týče vážení zájmů, Komise má za to, že jasně převládá její zájem vzhledem k tomu, že údajná škoda je čistě hypotetická, přičemž zájem Společenství na výkonu rozhodnutí převažuje podle ustálené judikatury nad zájmem příjemce podpory.
- 24 Konečně Komise zdůrazňuje, že návrhy důkazů výsledkem svědka předložené žalobkyní nejsou relevantní, poněvadž se nijak netýkají podmínky naléhavosti nebo rovnováhy zájmů.

Závěry soudce určeného pro účely rozhodování o předběžném opatření

- 25 Soudce určený pro účely rozhodování o předběžném opatření má za to, že v projednávaném případě je třeba nejdříve přezkoumat podmínku naléhavosti.
- 26 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že naléhavost návrhu na předběžné opatření je nutno posuzovat ve vztahu k nezbytnosti předběžně rozhodnout, aby se

předešlo tomu, že je účastníku řízení, který navrhuje předběžné opatření, způsobena vážná a nenapravitelná újma. Tento účastník řízení musí prokázat, že by čekáním na výsledek hlavního řízení utrpěl takovou újmu (viz usnesení Soudu ze dne 3. prosince 2002, *Neue Erba Lautex v. Komise*, T-181/02 R, Recueil, s. II-5081, bod 82 a uvedená judikatura).

- 27 Bezprostřednost újmy nemusí být prokázána s absolutní jistotou, ale postačí, zvláště pokud výskyt újmy závisí na souběhu několika faktorů, aby byla s dostatečnou pravděpodobností předvídatelná. Nicméně žalobce je povinen prokázat skutečnosti, na nichž je založena perspektiva vážné a nenapravitelné újmy (viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 12. října 2000, *Řecko v. Komise*, C-278/00 R, Recueil, s. I-8787, bod 15; výše uvedené usnesení *Neue-Erba Lautex v. Komise*, bod 83, a uvedená judikatura).
- 28 Mimoto podle ustálené judikatury je žalobce za účelem dokázání splnění podmínky naléhavosti povinen prokázat, že odklad výkonu nebo jiná navrhovaná předběžná opatření jsou nezbytná k ochraně jeho vlastních zájmů (viz v tomto smyslu usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 4. května 1964, *Ley v. Komise EHS*, 12/64 R, Recueil, s. 175). Naproti tomu se žalobce za účelem prokázání naléhavosti nemůže dovolávat zásahu do jiného než svého osobního zájmu, jako je obecný zájem nebo práva třetích osob, ať jde o práva jednotlivců nebo státu (viz v tomto smyslu usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 6. května 1988, *Enosi Kitroparaggon Kritis v. Komise*, 112/88 R, Recueil, s. 2597, bod 20, a usnesení předsedy Soudu ze dne 30. června 1999, *Pfizer Animal Health v. Rada*, T-13/99 R, Recueil, s. II-1961, bod 136). Takové zájmy mohou být zohledněny případně pouze v rámci přezkumu vážení dotčených přítomných zájmů (výše uvedené usnesení *Pfizer Animal Health v. Rada*, bod 136).

- 29 Konečně je třeba připomenout, že ačkoli platí, že újma finanční povahy nemůže být, s výjimkou mimořádných okolností, považována za nenapravitelnou či obtížně napravitelnou, jelikož může být předmětem následného finančního vyrovnání, platí rovněž, že předběžné opatření je odůvodněné, pokud se v případě nedostatku takového opatření jeví, že by se před přijetím rozhodnutí ukončujícího hlavní řízení žalobkyně nacházela v situaci ohrožující její existenci nebo v situaci měnící nenapravitelným způsobem její postavení na trhu (výše uvedené usnesení Neue Erba Lautex v. Komise, bod 84; usnesení předsedy Soudu ze dne 20. července 2000, Esedra v. Komise, T-169/00 R, Recueil, s. II-2951, bod 45, a ze dne 27. července 2004, TQ3 Travel Solutions Belgium v. Komise, T-148/04 R, Sb. rozh. s. II-0000, bod 46).
- 30 Je tedy třeba přezkoumat, zda žalobkyně dostatečně prokázala, že výkon sporného rozhodnutí může zasáhnout její vlastní zájmy takovým způsobem, že předtím, než bude přijato rozhodnutí Soudu v hlavním řízení, bude ohroženo její přežití nebo se nevratným způsobem změní její postavení na trhu.
- 31 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že žalobkyně nepředkládá žádný důkaz, který by mohl vést soudce určeného pro účely rozhodování o předběžném opatření k takovému závěru. Naopak je třeba konstatovat, že argumenty týkající se naléhavosti, které žalobkyně předložila v návrhu na předběžné opatření, mají obecnou a hypotetickou povahu a nejsou podepřeny nezbytnými důkazy.
- 32 Co se týče argumentů žalobkyně týkajících se následků neuplatňování zákona č. 394/81, tedy zastavení financování, ukončení všech smluv o financování uzavřených na základě tohoto zákona a úkonů směřujících k navrácení podpor poskytnutých v minulosti, pro podniky v Itálii a pro italské a evropské hospodářství, je nutno konstatovat, že kromě toho, že se netýkají přímo žalobkyně, a tedy nejsou relevantní pro přezkum podmínky naléhavosti, jsou tyto argumenty čistě

hypotetické a nejsou podepřeny žádným důkazem. Naopak, jak Komise správně zdůrazňuje, sporné rozhodnutí uvádí výslovně v bodu 125, že „se nevyjadřuje k slučitelnosti vnitrostátního rámce zavedeného zákonem č. 394/81“.

33 Je třeba rovněž konstatovat, že v rozporu s tím, co zřejmě tvrdí žalobkyně, je zásah do zájmů osob, jež jsou považovány za příjemce státních podpor neslučitelných se společným trhem, vlastní každému rozhodnutí Komise požadujícímu navrácení takových podpor a nelze na něj pohlížet tak, že sám o sobě působí vážnou a nenapravitelnou škodu, nezávisle na konkrétním posouzení závažnosti a nenapravitelnosti specifického zásahu tvrzeného v každém zkoumaném případě (výše uvedené usnesení Řecko v. Komise, bod 21).

34 Co se týče konkrétních účinků výkonu sporného rozhodnutí na situaci žalobkyně, je nutno konstatovat, že žalobkyně pouze obecně tvrdí nevratnou změnu hospodářské rovnováhy a nenapravitelnou škodu způsobenou na postavení italských podniků, tedy i na jejím postavení, na trhu, aniž by se pokusila tato tvrzení podložit jakýmkoli důkazem.

35 Mimoto, pokud jde o argument žalobkyně vycházející z toho, že výkon sporného rozhodnutí by způsobil neplatnost smluv o financování a založil by její povinnost zaplatit částku 1 480 000 eur, což je zpochybňováno Komisí, která zdůrazňuje, že částka k navrácení neodpovídá tomu, co stanoví rozhodnutí, které ukládá navrácení

pouze částek 48 054,41 eur a 104 930,65 eur, navýšených o úroky, je nutno konstatovat, že žalobkyně uvádí tvrzení obecného charakteru, aniž by se pokusila prokázat pravdivost takového tvrzení nebo skutečnost, že zaplacení takové částky by mohlo ohrozit její existenci.

- 36 Konečně, co se týče čtvrtého argumentu žalobkyně ohledně možnosti, že Italská republika by v budoucnu mohla změnit režim podpor, ze kterého těžila žalobkyně, takže by v případě zrušení rozhodnutí již nemohla získat zpět dotčené podpory, tento argument je rovněž hypotetický a není podložen žádnými důkazy. Mimoto, jak Komise zdůrazňuje, žalobkyně by i v takovém případě měla možnost podniknout následné kroky proti Italské republice nebo proti Komisi a žalobkyně nepředkládá ostatně žádný argument, který by ukazoval, že by jí bylo zabráněno podniknout takové kroky za účelem ochrany jejích zájmů.
- 37 S ohledem na výše uvedené a vzhledem k tomu, že žalobkyně nijak nepodepřela svá tvrzení, pokud jde o vážnou a nenapravitelnou škodu, jež by byla způsobena výkonem sporného rozhodnutí, je nutno konstatovat, že se žalobkyni nepodařilo prokázat, že by v případě nenařízení odkladu výkonu sporného rozhodnutí utrpěla vážnou a nenapravitelnou újmu.
- 38 Z toho vyplývá, že podmínka naléhavosti návrhu na odklad výkonu není dostatečně prokázána. Proto musí být návrh na předběžné opatření zamítnut, aniž by bylo nezbytné zkoumat splnění dalších podmínek pro nařízení předběžných opatření.

Z těchto důvodů

PŘESEDÁ SOUDU

rozhodl takto:

- 1) Návrh na předběžné opatření se zamítá.**

- 2) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

Vyhotoveno v Lucemburku dne 10. listopadu 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

B. Vesterdorf